

1461. De hafva visserligen antagit
att strälfaren vidt Helvetes pinn.
Men hur har Han utstätt Helve-
tes pinnan? Vartigen strälfaren
Hans vidande i Gethsemane af
Bibeltalkaren sådana starkän-
de sig i detta ögonblick öfvergif-
ven af sin Gudomliga Natte.

Det var således icke den Gudom-
liga Naturen som led. Utan en-
dast den menckliga. Men hvad
kann menckligheten hafva för tröst
deraf, att endast den menckliga
Naturen led? Var det icke trö-
tare, att detta vidande hade sin
innersta grund, vti den Gudom-
liga Naturen, för hvilken det
var en moraliskt nödvändighet, att
utstå Helvetets ångest, för dess
fullna menckskap. By på annat
sätt kunde icke Förföningens verk
fullbordas.

1462. När samma Helvetes ångest
öfverföll honom på Korset: varade
Han min Gud! min Gud! hur hafver
du öfvergifvit mig? Men der-
af följer icke, att han kände sig
öfvergifven af sin egen Gudom-
liga Natur, ehuru han kände

sig öfvergifven af Fadren. Theolo-
gerna hafva ju själva påstått
att den Gudomliga och menckliga
Naturen äro oätskiljelige förenade
vti en Person. Huru kunde han
då vti, vifvety viktiga ögonblick
vara öfvergifven af sin Gudomliga
Natur?
1463. Men såkan är denna. Theolo-
gerna hafva Allrig pått Samvets-
qual själfva; och därför hafva
de icke kunnat begripa Strälfaren
Samvetsqual och hjerta ångest.
De hafva Allrig kunnat begripa
Orsaken till den förförliga ångest,
som öfverföll honom i Gethsemane.
De hafva således pått öfver
den rätta Förföningens grunder.
och när de betraktat det fysiska
videndet Allena, på sin Förföningens
grund, så hafva de rationalt pått
sätt en grundad anledning
att anse hela Förföningen på sin
en Akkommodation af Gudiska
offer läran. Lärningarne säga
de hade insupit denna lära
från Barnbarnen, att Gud icke
kunde förföng med annat
än blod.